

..då man borde lyssnat mer

En känsla att misslyda

Hon satt stilla på kanten av den stora klippan och blickade ut över den kalla mörka oändligheten. Vågorna skvalpade emot klippblocken och spred en doft hon inte riktigt kunde beskriva till och början med, doften hon inte kunde sätta fingret på men ändå kunde relatera till, den ljuva doften av frihet. En euforisk känsla fyllde henne och i samma takt då hon kände en droppe emot sin sköra kind. Hon hade suttit där ett bra tag nu, helt ensam och bara tänkt, inte på något speciellt, utan mer på allt möjligt. En tår föll och slingrade sig ner mot hennes kind för att sedan fortsätta emot den kalla hårda markytan.

Regnet hade börjat falla – utan hennes notering - allt mer, men hon bara satt där, blickandes ner emot de blåfrusna benen. Hon kurade ihop sig och minnena började komma fram. Hon såg allt mycket klarare nu, det som innan bara varit en massa abstrakta diffusa minnen som hon inte hade varit kapabel till att urskilja blev nu allt klarare. Hon trevade med ögonen i ett desperat försök att förbi se dem, för att slippa se de blåliga inristningarna i hennes hud, den bestående smärtan hon alltid hade blivit påmind om, var gång hon hade sträckt ut sin hand och ärren hade blottats under hennes långarmade tröjor.

- Varför har du övergivit... Rösten hade inte burit, hon visste inte om det var av rädsla eller av alla dessa klumpar som fyllde hennes inre. Det kändes som om hennes bröst fyllts med svärta. En oändlig ensamhet, ett sår som inte längre kunde läkas.

Det var hans fel, hon hade inte kommit in på dessa baner om det inte vore för honom. Han hade gett henne hopp, han hade givit liv åt den lilla lågan som – då – fortfarande brunnit. Hon gillade inte att tilltala honom "människa" mer, ett monster var vad han var. Ett ohyggligt odjur som livnärande sig på folks känslor och brustna hjärtan. Han gestaltade ondskan, ren ondska, renare än det där dumma kranvattnet man kan köpa på flaska!

Det var som om tusen knivar stuckits in i hennes hjärta, som om han fyllt det med kära som sedan – sakta, mycket sakta – stelnade i takt med att stickningarna i bröstet blev allt fler och allt mer plågsamma.

Hon reste sig varsamt upp och på vacklande ben stapplade hon fram emot ett träd, satte sig ner emot det för att ta skydd emot regnet. Inte för att hon egentligen brydde sig, det skulle snart vara över, allt skulle försvinna från hennes själ, all smärta, hat och framför allt all ovetskap.

"Om jag hade försvunnit, hade någon ensa lagt märke till det då? Hade de letat efter mig? Hade de gråtit sig till sömns på kvällarna?" Tankarna blev allt för många och var gång hon sökte svar var det enda som kom upp, nya frågor. En lätt vindpust fick det långa svarta håret att svalla lätt och regnet blev allt kraftigare med tiden. Hon satt där och kippade efter andan i takt med att snyftningarna upprymde henne inre. Hon reste sig abrupt och med uppspärrade ögon trevade hon i jakt på att hitta källan till fåglarnas plötsliga flykt och skygga beteende. Hon spände öronen och försökte hindra gråtet i halsen för att kunna urskilja det ljud hon tycktes höra lite längre bort. Det var svårt att se något med tanke på att solen nästan hade gått ner helt och regnet och blåsten gjorde så att alla träden vajade och tjöt.

Han hade väl inte följt efter henne? Och om han hade gjort det, hur hade han då vetat vart han skulle leta? Var det en utav de "oförklarliga" så kallade "gåvor" som han hade? Hon släppte allt och bara började springa, hon sprang hejdlöst in i skogen emot motsatt riktning till ljudet för om hon inte mindes fel så skulle det ligga en övergiven stuga lite längre in. Hon vågade inte blicka bakåt i rädsla av att få syn på honom, i rädsla att få se hans gröna ögon och bleka atletiska kropp. Den kropp hon så länge strävat efter.

Kylan hade numera bedövat fötterna och hon lade inte längre märke till de vassa stenarna som trycktes emot hennes hud. Regnet hade gjort ytan halare och därmed svårare att ta sig fram på. Hon tycktes höra hans röst, hon tyckte sig känna hur han närmade sig dock kunde hon inte urskilja om det bara var en illusion eller ej. Det blev allt kallare och kallare och kylan stack i hennes lungor och att regnet piskade emot hennes sköra kropp gjorde det inte mycket lättare. Hon började urskilja ett plåt tak bakom en stor gran lite längre bort.

- "Sluta följa efter mig! Jag vill inte ha med dig att göra mer, Kan du inte förstå det!?" Hon fumlade med blicken och den trevade osäkert omkring i det tomma intet, han var fortfarande utom synhåll. I samma sekund känner hon hur hon tappar fotfästet och faller ner emot den kalla blöta marken. Med händerna trevandes i leran tar hon sig tillsist upp igen för att inse att hon inte har långt kvar till säkerhet.

Hon stannade upp, om hennes hjärta inte stannat innan så hade det garanterat gjort det nu, då ett hastigt uppvaknande fick henne inse det fruktade. Hon kunde hon varit så dum? Att gömma sig i en gammal stuga kan ju inte göra det bättre! Hon hade sett vad han var kapabel till, hon hade sett hur hans vackra utsmyckningar, dylikt marmor, till ansiktsformer hade skiftat i samma stund som han satte tänderna emot den oskyldiga mannens hals och hur de trängde in i huden för att sedan efterlämna två små blodröda märken på den numera dödes kropp. Hur skulle ett par träplankor, sammanlänkande med ett par småspik kunna hålla emot hans kapabla styrka? Men hon hade inget annat val.

Hon sprang fram emot den murkna trädörren och till sin lättnad ser hon att dörren var olåst. Hon trippar in på de bara fötterna och stänger den knarrande dörren efter sig som till och början med inte verkade vilja samarbeta med henne, men med en stor ansträngning så gick dörren till sist igen. Hon vände sig om och ser att rummet är helt kallt och kryper ihop i ett hörn. Hon omfamnar sig med hjälp av sina armar för att få en känsla av trygghet, en känsla av igenkännande.

Hon hade blivit varnad. Hon hade blivit varnad ett flertal gånger, men hon hade inte lyssnat. De hade försökt få henne att vakna upp, men hon ville inte inse. "Han kommer förlora kontrollen till sist och kommer då, med stor sannolikhet att ge sig efter dig. Du kommer inte ha någon chans", det var så de hade sagt. Hon kunde höra det ältas inuti hennes huvud, om och om igen trots hennes befallning att sluta.

Dörren slets upp i ett hastigt ryck och doften av lavendel överrumplade henne, tog henne där och nu. Hon kände till en början en stor lättnad över att ha honom där. Det fanns en gång i tiden då hon önskat att få dö i hans muskulösa kalla armar. Det var inte förens hon lade märke till de numera blodssprängda ögonen och de två vassa tänderna som stack ut på vardera sida av munnen som hon hejdade sig. Hon började skaka som ett asplöv i höst vinden och i en enkel rörelse satte hon försiktigt händerna för ögonen och blundade.

Hon kände en kall, lätt vindpust lägga sig över henne och omfamna henne som ett tacke. "Du borde inte ha sprungit iväg sådär", orden kom som en hummande melodi från hans ljuva stämband, formade utav hans idealiska läppar, precis intill henne. Hon lyfte långsamt på axlarna, lutade huvudet emot samma håll för att skydda örat, hon ville bara att allt skulle vara en dröm, eller i alla fall en inbillning. Hennes –redan stängda- ögon pressades allt mer och mer ihop och hon kände en kall kår komma krypandes längs med ryggraden.

"Det är för det bästa", sade han och hon kände hans kalla läppar emot sin sköra, ännu varma nacke. Hon kände hur hans ena hand tog ett fast grepp i hennes hårbotten då den andra trevade över hennes arm. Hans fingenspetsar vidrörde vid hennes handflata –som fortfarande var ett skydd för hennes seende-, han greppade tag ännu hårdare i hårrötterna och drog till, varav effekten blev att hennes huvud föll åt sidan och blottade hela hennes hals.

Han kysste henne fram och tillbaka. Hon kände sig medskyldig till att inte säga emot, men någonstans, innerst inne så kändes det bara så rätt. Hon kände hur hans mjuka, men ändå mycket kalla läppar stannade till och gick fram och tillbaka över samma ställe för att hitta den perfekta ytan. En tår föll ifrån hennes öga, hon insåg att tiden var inne.

Hon hade känt hur de kalla tänderna trängde igenom läderhuden, hur de borrats igenom och trängt allt längre och längre in i huden på henne. Hon hade känt hur den sista droppe blod lämnat hennes kropp för att förenas i hans.

”Hon hade sett vad han var kapabel till, hon hade sett hur hans vackra utsmyckningar, dylikt marmor, till ansiktsformer hade skiftat i samma stund som han satte tänderna emot hennes oskyldiga hals och hur de trängde in i huden för att sedan efterlämna två små blodröda märken på hennes numera döda kropp.”

the end.

Elin Abrahamsson mars-april -09

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elin Abrahamsson med Poeter.se id #25087 innehar upphovsrätten